OSCAR WILDE

Poeme în Proză

TRADUSE

DE

Alexandru Teodor Stamatiad

PC8
.W4
PR
5813
.R8
S7

BUCUREŞTI

EDITOR H. STEINBERG, LIBRAR

94, STRADA LIPSCANI, 94

1919

OSCAR WILDE

Poeme în Proză

TRADUSE

DE

Alexandru Teodor Stamatiad

BUCUREŞTI

EDITOR H. STEINBERG, LIBRAR

94, STRADA LIPSCANI, 94

1919

PR
5813
.R8
S7
327579

ALEXANDRU TEODOR STAMATIAD

Din trâmbiţe de aur *Ediţia a II-a*	*Poeme* *Biblioteca p. toţi No. 900*	1910
Femeile ciudate *în colaborare cu C. Râuleţ*	*Piesă într'un act*	1911
Poemele în proză ale lui C. Baudelaire *ilustraţii de Gropeanu, Poitevin-Scheletti şi Steriadi* *Ediţia II-a (necompletă)*	*Traduceri* *Biblioteca Luceafărul, No. 63*	1912
Ciclul morţii de M. Maeterlinck *trei drame: Interior — Oaspetele Nepoftit — Orbii*	*Traduceri*	1914
Doi dispăruţi *Iuliu Săvescu — Ştefan Petică*	*Note critice*	1915
Mărgăritare negre	*Poeme*	1918
Poemele în proză ale lui O. Wilde	*Traduceri*	1919

VA APARE

Cetatea cu porţile închise	*Parabole*
Pe drumul Damascului	*Poeme*
Cugetările şi paradoxele lui C. Baudelaire	*Traduceri*

JUL 6 1962

BOSTON COLLEGE LIBRARY
CHESTNUT HILL, MASS.

POEMELE IN PROZĂ

ALE LUI

OSCAR WILDE

Digitized by the Internet Archive
in 2016

https://archive.org/details/poemenproz00wild

Lui

A. Dominic

poetului și prietenului

A. T. S.

BINEFĂCĂTORUL

Era noapte şi El era singur.

Şi El văzu în depărtare zidurile unei cetăţi şi porni spre cetate.

Şi când se apropie, auzi — răsunând în mijlocul cetăţii — paşii bucuriei şi râsul fericirei şi zgomotul nenumăratelor lăute. Şi El bătu în poartă şi unul din păzitori Ii deschise.

Şi privirea-I se opri pe o casă care era de marmoră şi ai cărei stâlpi erau de-asemenea de marmoră Aceşti stâlpi erau îmbrăţişaţi de ghirlande, şi atât afară cât şi înnăuntru ardeau torţe de cedru. Şi El intră în casă.

Şi după ce trecu prin sala de agată şi prin sala de matostat şi ajunse în marea sală a ospăţului, El văzu întins — pe un divan de purpură — un om a cărui frunte era încununată de roze roşii şi ale cărui buze erau roşii de vin.

Şi El se apropie de cel culcat şi, atingându-l pe umăr, îi zise: „De ce duci o astfel de vieaţă?“.

Şi tânărul om se întoarse, îl recunoscu şi răspunse: „Odinioară eram un lepros şi tu m'ai vindecat. Ce altă vieaţă ai vrea să trăesc?“.

Şi El eşi din casă şi porni din nou pe stradă.

Şi după câtva timp, văzu o femee cu faţa fardată, cu rochia multicoloră şi cu picioarele împodobite de mărgăritare. In urma ei păşia — încet ca un vânător — un tânăr îmbrăcat cu o mantie în două culori. In clipa când tânărul o ajunse, chipul femeei fu asemenea chipului strălucitor al unui idol şi ochii tânărului se aprinseră de dorinţi.

Şi El îi urmări încet şi, atingând mâna tânărului, îi zise: „De ce te uiţi cu ochi aşa de pătimaşi la această femee?“.

Şi tânărul se întoarse, îl recunoscu şi răspunse: „Odinioară eram orb şi tu mi-ai dat vederea. Ce altceva ai vrea să privesc?“.

Şi El, grăbind pasul, se apropie atunci de femee şi, atingându-i rochia multicoloră, îi zise: „N'ai găsit un alt drum pe care să umbli, decât drumul păcatului?“.

Şi femeea se întoarse, îl recunoscu şi, râzând, îi răspunse: „Mi-ai iertat păcatele, iar drumul pe care umblu e atât de plăcut!“.

Şi El eşi din cetate.

Şi după ce eşi din cetate văzu în marginea drumului un tânăr care plângea.

Şi El se apropie de tânăr şi, mângâindu-i buclele lungi, îi zise: „De ce plângi?“.

Şi tânărul îşi ridică privirile, îl recunoscu şi răspunse: „Eram mort şi tu m'ai înviat din morţi. Ce-aş putea altceva să fac decât să plâng?“.

ARTISTUL

Într'o seară, încolţi în sufletul său dorinţa de a făuri o statuă a *Plăcerei ce trăeşte numai o clipă*. Şi străbătu lumea să caute bronzul, fiindcă el nu putea gândi decât în bronz.

Dar tot bronzul din lumea întreagă dispăruse, şi nicăeri — în lumea întreagă — nu putu găsi bronz, afară de bronzul statuei *Tristeţei ce dăinueşte veşnic*.

Această statuă el însuşi o modelase, cu mâinile lui, şi o aşezase pe mormântul singurei fiinţe pe care o iubise în vieaţă. Pe mormântul fiinţei celei mai iubite, aşezase această operă făurită de el, ca să fie

un semn al dragostei care nu moare şi un simbol al tristeţei ce dăinuieşte veşnic. Şi în lumea întreagă nu era alt bronz, afară de bronzul acestei statui.

Şi el luă statua pe care o făurise şi o aşeză într'un cuptor şi o dete pradă focului.

Şi din bronzul statuei *Tristeţei ce dăinueşte veşnic*, el făuri statua *Plăcerei ce trăeşte numai o clipă.*

DISCIPOLUL

După ce Narcis muri, isvorul plăcerilor lui se schimbă dintr'o cupă cu apă dulce într'o cupă cu lacrimi amare, şi Oreadele străbătură pădurea plângând, ca să-i cânte isvorului şi să-l mângâie.

Şi când ele văzură că isvorul se schimbase dintr'o cupă cu apă dulce într'una cu lacrimi amare, îşi despletiră cosiţele verzi şi strigară isvorului: „Nu ne miră că astfel îl jeleşti pe Narcis, căci era atât de frumos!“.

„Dar oare Narcis era frumos?“, întrebă isvorul.

„Cine ar putea-o şti mai bine decât tine?“,

răspunseră Oreadele... „Pe noi ne dispreţuia, iar pe tine te dorea şi se culca pe ţărmurile tale, şi te privea, şi-n oglinda apelor tale îşi oglindea frumuseţea".

Şi isvorul răspunse : „Il iubeam pe Narcis pentrucă, atunci când sta culcat pe ţărmurile mele şi mă privea, în oglinda ochilor săi îmi oglindeam frumuseţea".

CASA JUDECĂŢII

Şi se făcu adâncă tăcere în Casa Judecăţii şi Omul înnaintă drept în faţa lui Dumnezeu.

Şi Dumnezeu deschise Cartea Vieţei Omului.

Şi Dumnezeu zise Omului: „In vieaţă ai făcut numai rele, ai fost crud cu cei care ţi-au cerut ajutor, iar cu cei fără de nici un sprijin ai fost cu inima de piatră. Săracul ţi-a cerut şi tu nu l'ai ascultat, iar la strigătul desmoşteniţilor Mei ai rămas surd. Moştenirea orfanilor ţi-ai apropiat-o, iar vulpilor le-ai dat drumul în via vecinului. Ai luat pâinea copiilor şi ai dat-o câinilor s'o mă-

nânce ; pe leproşii Mei care trăiau liniştiţi în mlaştini şi se rugau către Mine, i-ai dus pe drumurile aspre ale vieţei, iar pe pământul Meu — din care te-am zămislit — ai făcut să curgă sângele nevinovat".

Şi Omul răspunse: „Le-am făcut pe toate".

Şi, iarăşi, Dumnezeu deschise Cartea Vieţei Omului.

Şi Dumnezeu zise Omului : „In vieaţă ai făcut numai rele, ai căutat Frumuseţea cu toate că ţi-am arătat-o şi ai dispreţuit pe Dumnezeu cu toate că ţi l'am ascuns. Zidurile odăei tale le-ai împodobit cu imagini profane, iar din patul desfrâului te deşteptai în sunetul flautelor. Ai clădit şeapte altare păcatelor care M'au făcut să sufăr, şi te-ai ospătat din cele oprite, iar purpura vestmintelor tale ai brodat-o cu cele trei semne ale ruşinei. Idolii tăi n'au fost nici din aur nici din argint care dăinueşte, ci din carne ce moare. Le-ai stropit părul cu parfum şi le-ai umplut braţele cu rodii. Le-ai vopsit picioarele cu şofran şi în drum le-ai întins covoare. Cu antimoniu le-ai pictat pleoapele

şi cu smirnă le-ai uns trupurile. Te-ai prosternat în faţa lor, iar tronurile idolilor tăi în ceruri le-ai aşezat. Ai sfidat cu destrăbălarea ta, soarele şi cu nebunia ta, luna".

Şi Omul răspuse: „Le-am făcut pe toate".

Şi pentru a treia oară, Dumnezeu deschise Cartea Vieţei Omului.

Şi Dumnezeu zise Omului: „In vieaţă ai făcut numai rele, cu cruzime ai răsplătit bunătatea şi cu răul, binele. Ai rănit mâinele care te-au hrănit şi ai dispreţuit sânul care te-a alăptat. Pe acela care ţi-a adus apă l'ai lăsat să plece însetat, iar pe tâlharii care te-au adăpostit noaptea — în corturile lor — i-ai trădat înnainte de revărsatul zorilor. Pe duşmanul care te-a cruţat, l'ai ucis pe furiş, iar pe prietenul care te-a întovărăşit, l'ai vândut pe bani; femeilor — care te-au iubit — le-ai răsplătit cu desfrâu".

Şi Omul răspunse: „Le-am făcut pe toate".

Şi Dumnezeu închise Cartea Vieţei Omului şi zise: „In lad am să te trimet!".

Şi Omul strigă: „N'ai să mă poţi trimete!".

Şi Dumnezeu zise Omului: „De ce n'am să te pot trimete în Iad?".

„Pentrucă în Iad mi-am trăit vieaţa", răspunse Omul.

Şi se făcu adâncă tăcere în Casa Judecăţii.

Şi după o clipă, Dumnezeu vorbi şi zise Omului: „Pentru că în Iad nu pot să te trimet, am să te trimet în Cer. Da, da, chiar în Cer am să te trimet".

Şi Omul strigă: „N'ai să mă poţi trimete!".

Şi Dumnezeu zise Omului: „De ce n'am să te pot trimete în Cer?".

„Pentrucă niciodată şi nicăeri nu mi l'am putut închipui", răspunse Omul.

Şi se făcu adâncă tăcere în Casa Judecăţii.

POEZIA

A fost odată un om care era iubit de tot satul pentrucă povestea multe şi de toate. In fiecare dimineaţă rătăcia pe câmpuri, iar seara când se întorcea acasă, toţi sătenii — după ce munciseră întreaga zi — se strângeau în jurul lui, rugându-l: „Aide, povesteşte-ne, ce-ai văzut astăzi?“.

Şi el povestea: „Am văzut în pădure un faun cântând din fluer, iar în jurul lui dansând mai mulţi Sylvani“.

„Mai povesteşte-ne“, îl rugară cu toţii din nou.

„Când am ajuns pe ţărmul mării, am văzut trei sirene care pluteau pe spuma

valurilor şi care-şi pieptănau, cu un pieptene de aur, verdele lor păr".

Şi oamenii îl iubeau pentrucă povestia multe şi de toate.

Intr'o dimineaţă plecă iarăşi, ca de obiceiu, dar când ajunse pe ţărmul mărei, iată că văzu trei sirene, trei sirene, care plutiau pe spuma valurilor şi care-şi pieptănau, cu un pieptene de aur, verdele lor păr. Şi tot rătăcind, mai văzu — în preajma unei păduri — un faun cântând din fluer, iar în jurul lui danţând mai mulţi Sylvani.

Şi spre seară întorcându-se acasă, toţi sătenii se strânseră în jurul lui rugându-l: „Aide, povesteşte-ne, ce-ai văzut astăzi?".

Dar de data aceasta, el le răspunse: „Astăzi n'am văzut nimic!".

MAESTRUL

Şi când noaptea învălui pământul, Iosif din Arimateia, aprinzând o torţă de cedru, coboară din deal la vale, căci avea de lucru acasă.

Şi îngenunchiat pe pietrele de cremene din valea Desnădejdei, văzu un tânăr care era gol şi plângea. Păru-i era de culoarea mierei şi trupu-i era ca o floare albă, dar îşi sângerase trupul cu spini şi'n păr işi pusese cenuşe în loc de cunună.

Şi cel care avea mari bogăţii, zise tânărului gol ce plângea: „Nu mă mir că eşti atât de trist, căci într'adevăr El a fost un drept".

Şi tânărul răspunse: „Nu, nu-L plâng pe Dânsul, ci pe mine mă plâng. Şi eu am prefăcut apa în vin, şi eu am vindecat pe lepros şi am dat orbului lumină. Am umblat pe valuri şi am gonit demonii din jurul mormintelor. Am hrănit pe înfometat în pustiu, unde nu se găseşte nimic de hrană şi am sculat pe morţi din strâmtele lor lăcaşuri, iar la rugăciunea mea, în faţa norodului strâns, un smochin s'a uscat. Tot ce El a făcut, am făcut şi eu. Şi totuşi pe mine nu m'au răstignit".

CEL MAI INŢELEPT

Din copilărie fusese plin de suflul lui Dumnezeu, şi astfel nenumăraţii sfinţi precum şi unele sfinte femei, care trăiau în cetatea liberă în care el se născuse, rămaseră înmărmuriţi de răspunsurile lui pline de înţelepciune.

Şi când părinţii îl învestmântară şi îi dădură haina şi inelul bărbăţiei, dânsul îi sărută şi plecă în lume, să propăvăduiască norodului numele lui Dumnezeu. Căci în vremurile acelea erau mulţi al căror suflet nici nu-L bănuiau, sau şi-L închipuiau cu strâmbătate, sau se închinau la falşii dum-

nezei, care locuiau pădurile şi nu răspundeau la rugăciunile lor.

Şi cu privirea veşnic spre soare, el cutreeră fără sandale, asemeni sfinţilor, şi purtând la cingătoare un săculeţ de piele şi o mică tivdă de lut ars, plină cu apă.

Şi cum mergea dealungul nesfârşitului drum, îşi simţea sufletul plin de bucurie, căci era plin de suflul lui Dumnezeu, şi fără încetare Îi aducea laude; şi după câtăva vreme ajunse într'un straniu ţinut cu nenumărate cetăţi.

Şi el străbătu unsprezece cetăţi. Şi unele din aceste cetăţi erau aşezate în văi, iar altele erau pe ţărmuri de râuri, iar altele erau aşezate pe coline. Şi în fiecare cetate găsi un discipol care-l iubi şi care-l urmă, şi o mare mulţime de oameni — din fiecare cetate — de asemeni îl urmă, şi suflul lui Dumnezeu se întinse peste tot ţinutul, şi nulţi dintre guvernatori fură convertiţi, iar preoţii templelor, în care se înălţau idoli, văzură că jumătate din câştigul lor scăzuse, ar la amiază când bătură din tobele lor,

aproape nimeni nu mai aducea păuni şi alte ofrande după cum era obiceiul în ţinut, înainte de venirea lui.

Dar cu cât mulţimea îl urma mai stăruitor şi cu cât creştea numărul discipolilor, cu atât se simţea mai mâhnit. Şi nu-şi dădea seama care-i era isvorul mâhnirei, căci dânsul vorbea totdeauna de Dumnezeu, fiind plin de spiritul lui Dumnezeu, pe care El însuşi i-l dăruise.

Şi într'o seară eşind din a unsprezecea cetate — o cetate din Armenia — discipolii şi o mare mulţime îl urmară; şi dânsul se urcă pe un munte şi discipolii îl înconjurară, iar mulţimea îngenunchie în vale.

Şi lăsându-şi capul pe mâini, plânse şi zise Sufletului său: „De ce oare mâhnirea şi spaima mă stăpânesc şi de ce fiecare dintre discipoli îmi pare un duşman, ziua în amiaza mare *?*“.

Şi Sufletul îi răspunse: „Din copilăre ai fost plin de suflul lui Dumnezeu şi tu l-ai insuflat şi altora. Mărgăritarul nepreţuit l'ai sfărâmat, împărţindu-l; iar vestmintele-ţi

fără nici o pată, le-ai sfâşiat în două. Acela care-şi destăinueşte sufletul se fură pe el însuşi. E asemeni celui ce-şi dărueşte comoara unui hoţ. Oare Dumnezeu nu e mai înţelept decât tine? Cine eşti tu să destăinueşti taina pe care ţi-a încredinţat-o? Am fost bogat şi tu m'ai sărăcit. Eram plin de suflul lui Dumnezeu şi acum tu mi l'ai răpit".

Şi dânsul plânse amar, căci simţea că Sufletul spunea adevărul: că insuflase şi altora spiritul lui Dumnezeu, că astăzi se simţea ca şi cum s'ar fi agăţat de pulpana hainei Lui, că în sfârşit credinţa îl părăsea cu cât creştea numărul credincioşilor.

Şi se sfătui pe el însuşi: „De acum nu voi mai propovădui cuvântul lui Dumnezeu. Acela care-şi destăinueşte sufletul se fură pe el însuşi".

Şi după câteva ore, discipolii se apropiară de el şi înclinându-se până la pământ ziseră: „Stăpâne, vorbeşte-ne de Dumnezeu, căci nici un om — afară de tine — nu este plin de spiritul Lui".

Şi el le răspunse: „De tot ce este în ceruri şi pe pământ am să vă vorbesc, dar de Dumnezeu nu. Nici acum şi cu nici un alt prilej n'am să vă mai vorbesc de Dânsul".

Şi toţi se mâniară împotriva-i şi-i ziseră: „Ne-ai dus în pustiuri să te putem asculta, — ne vei părăsi oare înfometaţi, asemeni mulţimei pe care ai făcut-o să te urmeze?".

Şi el le răspunse: „N'am să vă mai vorbesc de Dumnezeu".

Şi mulţimea începu să murmure şi-i zise: „Ne-ai dus în pustiuri şi nu ne-ai dat hrana trebuincioasă. Vorbeşte-ne de Dumnezeu şi ne vom sătura".

Dar el nu le răspunse nici un cuvânt, căci ştia bine că dacă le-ar mai vorbi de Dumnezeu şi-ar pierde comoara.

Şi discipolii plecară trişti, iar mulţimea îl părăsi. Şi mulţi muriră pe drum.

Şi după ce rămase singur, se ridică deodată şi având drept călăuză luna, călători timp de şapte săptămâni, nevorbind şi nerăspunzând nimănui. Iar când luna începu să-şi schimbe faţa pentru a opta oară, ajunse

în pustiul Marelui Râu. Acolo găsind o peşteră, în care odinioară locuise un centaur, se adăposti în ea şi îşi împleti o rogojină de trestii şi astfel se făcu Sihastru. Şi 'n fiecare clipă lăuda numele lui Dumnezeu, căci nu-l părăsise cu totul spiritul şi minunata Lui putere.

Or, într'o seară, pe când sta dinaintea peşterei — (pe care şi-o alesese de adăpost)— zări trecând un tânăr cu înfăţişarea mândră şi cu privirea încruntată, îmbrăcat simplu şi cu mâinile goale. In fiecare seară tânărul trecea cu mâinele goale şi în fiecare dimineaţă se întorcea cu mâinile pline de purpură şi de mărgăritare, căci tânărul era un tâlhar, care jefuia caravanele neguţătorilor.

Şi Sihastrul privindu-l i se făcu milă, dar nu-i spuse nici un cuvânt, căci ştia că cel care va spune un cuvânt va perde dragostea lui Dumnezeu.

Dar într'o dimineaţă, tânărul întorcând-se cu mâinile pline de purpură şi de mărgăritare, se opri deodată în faţa peşterei şi încruntând sprâncenile, bătu în pământ cu

piciorul, spunând Sihastrului: „De ce totdeauna când trec mă priveşti lung? Ce vrei să văd în ochii tăi? Nimeni până acum nu m'a privit aşa de lung. Mă neliniştesti şi mă tulburi!".

Iar Sihastrul îi răspunse: „In ochii mei străluceşte mila. Da, mila se oglindeşte în ochii mei".

Şi tânărul râse dispreţuitor şi plin de amărăciune strigă Sihastrului: „Eu am purpură şi mărgăritare, iar tu n'ai decât o rogojină de trestii ca să te culci. Cum şi de ce să-ţi fie milă de mine?".

„Mi-e milă de tine — răspunse Sihastrul — „pentru că eşti strein de suflul lui Dumnezeu".

„Dar preţueşte oare ceva suflul lui Dumnezeu?", întrebă tâlharul, apropiindu-se de intrarea peşterei.

„Preţueşte mai mult decât purpura şi decât toate mărgăritarele din lume", răspunse Sihastrul.

„Şi tu eşti plin de suflul lui Dumnezeu?",

îl întrebă tâlharul, apropiindu-se şi mai mult de intrarea peşterei.

„Odinioară, într'adevăr, eram plin de suflul lui Dumnezeu, dar în nebunia mea, am risipit o bună parte, insuflându-l şi altora. Totuşi ceeace mi-a rămas preţueşte mai mult decât toată purpura şi decât toate mărgăritarele din lume".

La auzul acestor cuvinte tâlharul aruncă la pământ purpura şi mărgăritarele şi scoţând o sabie ascuţită, de oţel, spuse Sihastrului: „Insuflă-mi spiritul lui Dumnezeu căci altfel te ucid. Cum să nu ucid pe acela care este mai bogat decât mine?".

Şi Sihastrul întinzând braţele zise: „Crezi oare că n'aş fi mai fericit să mă duc în supremele grădini ale lui Dumnezeu şi să-L laud, decât să trăesc în această lume orfan de dragostea Lui? Ucide-mă dacă aceasta ţi-este dorinţa, dar nimănui nu voi insufla spiritul lui Dumnezeu".

Atunci tâlharul îngenunchie şi-l rugă, dar Sihastrul nu voi să-i insufle spiritul lui Dumnezeu şi nici să-i vorbească de Dânsul.

Şi tâlharul ridicându-se, zise Sihastrului: „Facă-se voia ta, eu mă duc în cetatea celor Şeapte Păcate, trei zile departe de aici, şi în schimbul purpurei îmi vor da voluptate şi în schimbul mărgăritarelor îmi vor da veselie". Şi strângând, de pe jos, purpura şi mărgăritale, se depărtă grăbit. Dar Sihastrul alergă după el, strigându-l. Timp de trei zile îl urmă, rugându-l aproape plângând să se întoarcă şi să nu intre în cetatea celor Şeapte Păcate.

Şi în fiecare clipă tâlharul se întorcea către Sihastru, strigându-i: „Insuflă-mi spiritul lui Dumnezeu, care preţueşte mai mult decât toată purpura şi decât toate mărgăritarele din lume; numai astfel nu voi intra în cetatea celor Şeapte Păcate".

Dar Sihastrul veşnic răspundea: „Iţi dau tot ce am, afară de acest singur lucru, care îmi este oprit să-l mai împărtăşesc".

Şi către sfârşitul zilei a treia, ei văzură, în apropiere, marile porţi galbene ale cetăţii celor Şeapte Păcate. Şi sgomotul veseliei şi al voluptăţii răsuna în cetate.

Şi tâlharul — drept răspuns — râse de bucurie şi alergă să bată în poartă. Dar tocmai când să bată, Sihastrul se aruncă înnaintea lui şi apucându-l de pulpana hainei, îi zise: „Imbrăţişează-mă şi apropie-ţi urechea de buzele mele ca să-ţi insuflu spiritul lui Dumnezeu". Şi tâlharul se opri.

Şi după ce Sihastrul îi însuflă spiritul lui Dumnezeu, căzu la pământ şi plânse şi întunericul învălui cetatea şi pe tâlhar. Şi Sihastrul nu-i mai văzu.

Şi cum zăcea acolo plângând, simţi pe Cineva în spatele lui; şi Acela care stătea în spatele lui avea picioarele de aramă şi părul moale ca lâna. Şi ridicându-l de jos, spuse Sihastrului: „Cu câteva clipe înnainte erai plin de suflul lui Dumnezeu. Acum eşti însăşi dragostea Lui. De ce plângi?". Şi Acela îl sărută.

DATE DUE

CUPRINSUL

		Pag.
I	Binefăcătorul	7
II	Artistul	10
III	Discipolul	12
IV	Casa Judecăţii	14
V	Poezia	18
VI	Maestrul	20
VII	Cel mai înţelept	22

BOSTON COLLEGE
3 9031 028 20579 7
327579

Citiţi revista literară săptămânală

PR
5813
.R8
S7

WILDE, O.

Boston College Library
Chestnut Hill 67, Mass.

Books may be kept for two weeks unless a shorter period is specified.

If you cannot find what you want, inquire at the circulation desk for assistance.

ULTIMELE PUBLICAŢII
apărute în
EDITURA LIBRĂRIEI H. STEINBERG

Lei

JEAN BART
Jurnal de Bord . . . . 5.—
Datorii Uitate . . . . . 4.—

V. SCÂNTEE
Legea măsurilor excepţionale . . . . . 5.—

H. IBSEN
Brand, traducere de Henry Steinberg şi M. Negru. 3.50

L. REBREANU
Golanii . . . . . 3.—

CONST. A. GIULESCU
Dragostea unui trubadur. 2.50

Dr. O. MELLER
Higiena Sexuală . . . . 3.—
Medicul Familiei 3.50

B. MARIAN
Dicţionar de citate şi locuţiuni străine . . . . 5.—

MIHAIL SORBUL
Patima Roşie . . . . . 3.—
Praznicul Calicilor . . . 1.—

V. DEMETRIUS
Cântăreaţa, Nuvele . . . 3.—
Canarul Mizantropului Versuri . . . . . 2.—

E. LOVINESCU
Critice, volumul IV . . 4.—

MAX NORDAU
Paradoxe sociologice, trad. de B. Marian . . 1.25

EDMOND şi JULES de GONCOURT
Sora Filomena, Roman trad. de M. Negru . . 3.50

BL. IBANEZ
Coliba blestemată, trad. de V. Demetrius. 3.—

A. MÂNDRU
Floarea Tibrului . . . . 2.—

L

IOAN DRAGU
Drumuri de sânge . . . 5.—

H. SPENCER
Despre Educaţie, trad. de B. Marian . . . . 3.—

DIMITRIE MEREJKOVSCHI
Moartea Zeilor, Roman din timpurile primilor creştini 4.—

IOAN DRAGU
Pe urmele Bolşevicilor . 4.—

MIHAIL NEGRU
Omul superior . . . . . 3.—

CH. DICKENS
Un Poem de Crăciun 3.—

Dr. V. GHIDIONESCU
Introducere în Pedologie şi Pedagogie Experimentală 3.50

SARINA CASSWAN
Intre Artă şi Iubire . . 3.—

V. GR. BORGOVANU
Ist. Pedagogiei 3.50

CORNELIU MOLDOVANU
Neguţătorul de Arome . 3.—

NICOLAE FILIMON
Nenorocirile unui slujnicar 1.—

I. SLAVICI
Din bătrâni . . . . . 3.—

ROMULUS P. VOINESCU
Păţania lui Burăh . . . 1.—

STELIAN I. CONSTANTINESCU
Din problemele educaţiei, studii de psihologie şi pedagogie 2.50

CONST. ŞĂINEANU
Ce îndrumare să dăm Fiiilor noştri? . . . 2.50

TIP. „PROVIDENTA"

PREŢUL 1 LEU